

Ufo's bestaan echt ... of niet?

'Wat doe je?' vraagt Elsbeth verbaasd. Terwijl ze met haar man een avondwandeling maakt door het buitengebied van hun dorp, staat hij plotseling stil.

'Sst, ik hoor iets', antwoordt Bart. Hij draait zijn hoofd om te ontdekken waar het geluid vandaan komt.

'Wat dan?' schrikt Elsbeth. Ze knijpt gespannen in Barts arm.

Bart staat nog steeds met zijn handen in de zakken te kijken en te luisteren. Ineens vernauwen zijn ogen zich tot spleetjes. 'Daar vliegt iets.' Hij haalt een hand uit zijn broekzak en wijst in de lucht.

'Waar?' Elsbeth knijpt steeds harder Barts arm. Als haar blik in de aangewezen richting gaat, grijpt ook haar andere hand de arm van Bart. 'Wat is dat ...?' Elsbeths ogen worden groot als schoteltjes. Een paar honderd meter bij hen vandaan zweeft iets door de lucht. Het vliegt niet hoog, maar wel boven de bomen die er staan. Het ding heeft een wat platte vorm.

'Een ufo, Bart! Dat is een ufo. Ja hoor, het is er echt een!' roept Elsbeth benauwd.

Bart zegt niets, maar bestudeert het ding dat voor hen vliegt aandachtig.

'Echt een ufo, Bart!' zegt Elsbeth nog eens, met groeiende paniek in haar stem.

'Doe niet zo gek, ufo's bestaan helemaal niet', bromt Bart nuchter.

‘En daar, wat is dat dan?’ protesteert Elsbeth.

‘Kom, dan gaan we kijken’, zegt Bart. ‘Kun je meteen zien dat het geen ufo is.’

‘Ik peins er niet over. Ik wil naar huis.’

‘Kom op, je hebt zeker te veel gelezen of gehoord over die nieuwe film’, zegt Bart lachend.

‘Nieuwe film?’ vraagt Elsbeth verbaasd.

‘Ja, *Project Earth* of zoiets. De kranten staan er vol van. Gaat ook over ufo’s en schijnt een kaskraker te zijn. Op het werk heeft iedereen het erover.’

‘Kan wel zijn’, herstelt Elsbeth zich, ‘maar dat is een film. Dit is echt. Ik wil naar huis, hoor je!’

Bart schudt zijn hoofd. Dacht hij op deze mooie zomeravond tegen schemertijd nog even een romantisch ommetje te maken met zijn vrouw, krijg je dit weer. Hij wil Elsbeth niet alleen naar huis laten gaan, maar hij had dolgraag even een kijkje willen nemen. Wacht, hij kan nog wel even een foto maken.

Snel pakt hij z’n telefoon uit zijn broekzak en schakelt de camerafunctie in. Hij drukt op het touchscreen en er klinkt een nep sluitergeluid.

Bart is niet tevreden met één foto en probeert het nog eens.

‘Kom je nu nog een keer’, klinkt het wanhopig achter hem.

‘Deze kans om een echte ufo te fotograferen, krijg ik niet zomaar weer’, spot Bart. Het is overigens al best donker. Jammer. Bart stopt het zijn telefoon weer terug in zijn broekzak en loopt dan vlug achter zijn vrouw aan, die al in de richting van het dorp loopt.

Als hij haar heeft ingehaald, kijkt hij nog snel een keer om.

Het vliegende object is verdwenen en bevindt zich nu vast achter de bomen die daar staan, veronderstelt Bart. Afijn, zo meteen thuis toch maar even de foto's op de computer zetten. Hopelijk zijn ze een beetje scherp geworden.

Op hetzelfde moment zit Timo achter zijn huis in een luie tuinstoel nog wat na te genieten van een vrije dag. Hij heeft de perkjes achter het huis weer een beetje in orde gebracht. Samen met Marjon heeft hij nieuwe bloemen gehaald in het tuincentrum en die de afgelopen middag geplant. Marjon zit op een andere tuinstoel. De babyfoon staat op tafel en ruist zacht.

'Zal ik wat te drinken halen, lieverd?' vraagt ze.

'Goed idee, schat. Doe maar wat fris.'

'Geen rood wijntje?' vraagt Marjon.

'Nee, ik moet morgenvroeg weer vliegen en al heb je in de lucht geen last van agenten met blaaspijpen, toch wil ik zo fris mogelijk zijn.'

'O ja, da's waar ook. Morgen heb je alweer dienst. Wat mag het dan worden?'

'Doe maar cola.'

Marjon staat op en Timo pakt de avondkrant van de tuintafel.

Even later is ze terug met een dienblad waarop twee glazen cola staan. 'Hé, weet je wat ik nu ineens zie?' roept ze, terwijl ze het dienblad op de tuintafel zet.

Timo kijkt verbaasd boven de krant uit. 'Ik zou het niet weten.'

'Ik zie een heus buikje.'

'Hè, wat? Krijgt Aron een broertje of zusje?'

Marjon schiet in de lach. 'Sinds wanneer worden mannen ook zwanger?'

Van het verbaasde gezicht van Timo krijgt ze helemaal de slappe lach en ze laat zich in haar stoel vallen.

Timo vouwt de krant op en legt hem op tafel. 'Gaat het?' vraagt hij bezorgd.

Als Marjon weer wat tot bedaren is gekomen en ze de tranen uit haar ogen wrijft, zegt ze: 'Ik bedoelde jóúw buik. Je begint echt een buikje te krijgen.'

Verbouwereerd gaat Timo staan en strijkt over zijn buik. 'Valt toch wel mee ...'

'Als je hem inhoudt wel', lacht Marjon. 'Maar je moet er echt iets aan gaan doen. Het viel me ineens op.'

'Jouw schuld', grijnst Timo. 'Jij kookt te lekker.'

'Nou nog mooier', schiet Marjon in de verdediging. 'Maar ik weet wel iets. We nemen een hondje. Dan moet die uitgelaten worden en beweeg je automatisch wat meer. Want dat is het. Je kunt mij wel de schuld geven dat ik te lekker kook, maar je beweegt gewoon te weinig.'

Timo strijkt nog eens over zijn buik terwijl hij naar beneden kijkt. Dan richt hij zich met een schalkse blik op Marjon. 'Ik snap het al. Je roept al langer dat je een hond wilt en daar gebruik, of liever mísbuik, je mijn buik nu voor.'

Marjon staat op, loopt op Timo af en pakt zijn kin tussen duim en wijsvinger 'Ik probeer om jouw gezondheid te denken, gemenerd.'

'Oké, oké ... misschien vind ik een hondje ook wel leuk', lacht hij.

Marjon laat weer los en gaat met een zucht weer in een tuinstoel zitten. ‘Mannen ...’

‘Maar zonder gekheid, wat had je in gedachten dan?’ vraagt Timo.

Nu is het Marjons beurt om verbaasd naar Timo te staren. ‘Meeen je dat echt? Wil je ook een hond?’

‘Ik wil alleen van jouw gezeur af zijn ... Nee hoor gekkie, ik zal stoppen met plagen. Je hebt het er al vaker over gehad, maar ... je bent natuurlijk wel wat meer gebonden met een hond. Al kun je er aan de andere kant ook heel veel plezier van hebben.’

Marjon zit meteen rechtop. Ze kan Timo wel zoenen. ‘Wat dacht je van een Appenzeller?’

‘Een wat?’ vraagt Timo verbaasd.

‘Een Appenzeller sennenhond. Dat zijn prachtige dieren.’

‘Maar is dat een hondje?’ vraagt Timo met de nadruk op *je*.

‘Het zijn in ieder geval geen sint-bernards’, weet Marjon. ‘Wacht, ik zal er even eentje op internet opzoeken.’

Op het moment dat ze opstaat, begint de babyfoon te kraken. Marjon staat stil en kijkt naar het apparaatje. Vanuit de speaker klinkt een klagend gehuil.

‘Hij is wakker’, merkt Timo overbodig op. ‘Zal ik Aron even pakken? Kun jij je hond intussen opzoeken.’

‘En de jouwe’, roept Marjon hem na.

Voor Timo boven is, ligt de kleine Aron te krijsen als een mager speenvarken.

‘Ja ja, rustig maar. Ik ben in aantocht’, roept Timo vanaf de trap.

Even later stapt hij met de kleine man op z'n arm de kamer in. Er biggelen een paar dikke tranen over zijn bolle wangetjes.

'Och jongetje toch, wat een verdriet', zegt Marjon.

'Misschien heeft 'ie gedroomd', veronderstelt Timo. 'Dromen zulke kleintjes trouwens al?'